

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko Gimnazjum nr [...] w W.

o ustalenie pozostawania w stosunku pracy na podstawie mianowania,

dopuszczenie do pracy i zasądzenie odszkodowania,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 28 kwietnia 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 19 czerwca 2008 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy W.– Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. w sprawie M. S. przeciwko Gimnazjum nr [...] w W. o ustalenie pozostawania w stosunku pracy na podstawie mianowania, dopuszczenie do pracy i zasądzenie odszkodowania wyrokiem z 19 czerwca 2008 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego z 16 kwietnia 2007 r. w punkcie 3 w ten sposób, że zasądził od pozwanego Gimnazjum nr [...] w W. na rzecz powódki . S. kwoty po 2172,60 zł

miesięcznie tytułem wynagrodzenia za okres od 1 września 2005 r. do dnia wydania wyroku.

W skardze kasacyjnej strona pozwana powołała się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego obejmujące rozstrzygnięcie następujących wątpliwości, mianowicie „czy nastąpiło nadużycie prawa podmiotowego polegające na odpowiednim zastosowaniu przepisu art. 47 Kodeksu Pracy i przyjęciu wykładni historycznej niedopuszczalności odliczania z wynagrodzenia po przywróceniu do pracy dochodów uzyskanych z innego zatrudnienia, uznając, iż podstawę do przyjęcia, że dochody z pracy podjętej przez pracownika zwolnionego z pracy, a następnie przywróconego nie pomniejszają wynagrodzenia należnego dało skreślenie przepisu § 2 art. 47 Kodeksu Pracy - obowiązujące od dnia 2 czerwca 1996 roku”. Ponadto zdaniem skarżącego istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów a mianowicie „czy jako podstawa prawna rozstrzygnięcia wskazany został prawidłowo przepis art. 81 § 1 Kodeksu Pracy w związku z art. 48 § 2 k.p. regulujący zasady obliczania wynagrodzenia po przywróceniu do pracy - podczas gdy powódka nie została przywrócona do pracy, natomiast Sąd ustalił, że stosunek pracy trwa nadal, zaś Sąd Okręgowy stosując praktykę „odpowiedniego” „dostosowywania przepisów” do stanu faktycznego sprawy uznał znaczące podobieństwo sytuacji prawnej pracownika przywróconego do pracy po wadliwym rozwiązaniu stosunku pracy do sytuacji powódki, której sytuację prawną jako pracownika rozstrzygnął Sąd uznając, iż istnieje stosunek pracy i to ze skutkiem wstecznym.

Wnoszący skargę kasacyjną uznał ją również za oczywiście uzasadnioną, „wymagają bowiem rozstrzygnięcia powyższe zagadnienia; zgodnie z przepisem art. 81 § 1 k.p. pracownikowi za okres przestoju przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania, określone stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagrodzenia - 60% wynagrodzenia. Zgodnie z przyjętym w judykaturze stanowiskiem do wynagrodzenia przewidzianego w art. 81 § 1 k.p. nie mają zastosowania zasady obowiązujące przy ustalaniu wynagrodzenia za urlop i wobec tego w wynagrodzeniu tym nie mogą być uwzględnione inne składniki niż te,

które wynikają z zaszeregowania pracownika i są określone stawką godzinową lub miesięczną (wyrok SN z 16.11.2000 r., I PKN 455/00, OSN 2002/11/268).

Na kolejnej stronie w części przeznaczony na powołanie podstaw skargi kasacyjnej, przytoczono kolejne zagadnienie prawne, to jest „czy podobieństwo sytuacji prawnej pracownika przywróconego do pracy z sytuacją pracownika po rozstrzygnięciu sądu, że istnieje stosunek pracy ze skutkiem wstecznym – daje uprawnienia stosowania art. 47 k.p. w związku z art. 81 § 1 k.p..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniesiona w sprawie skarga nie spełnia żadnej z tych przesłanek.

Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednoczenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Skarżący powołuje jako pierwszą przesłankę (s. 2 skargi kasacyjnej) występowanie istotnego zagadnienia prawnego. Argumentacja strony pozwanej mówiąca o nadużyciu prawa podmiotowego jest niezrozumiała. Nie wiadomo, jakie prawo podmiotowe zostało nadużyte i przez kogo. Powołanie się w skardze kasacyjnej na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga od strony skarżącej sformułowania tego zagadnienia, wykazania jego istotności

oraz nadania mu charakteru prawnego przez przytoczenie przepisów, w związku z którymi powstało. W przeciwnym bowiem razie zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym. Zagadnienie prawne, które uzasadniałoby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinno występować "w sprawie", czyli w tej sprawie, w której nastąpiło wydanie wyroku zaskarżonego skargą kasacyjną. Ponadto zagadnienie prawne powinno powstać w związku z zastosowaniem (niezastosowaniem) bądź błędną wykładnią przepisów prawa w ustalonym w tej sprawie stanie faktycznym (zob. postanowienie SN z dnia 30 maja 2003 r., I PK 140/03; postanowienie SN z dnia 18 lutego 2004 r., II UK 340/03) Występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przyczyny rozpoznania skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi dotyczyć ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia i musi występować na tle konkretnej regulacji prawnej (zob. postanowienie SN z dnia 22 lipca 2004 r., I UK 118/04; postanowienie SN z dnia 14 października 2004 r., II PK 246/04), a te przesłanki nie zostały spełnione.

Podobnie wygląda przedstawienie potrzeby wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności. Nie wiadomo, o jakie rozbieżności chodzi, brak powołania orzeczeń, w których ta rozbieżność wystąpiła. Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez Autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (zob. np. postanowienie SN z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04; postanowienie SN z dnia 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2004 r., I PK 181/04; postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07).

Kolejna przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, to jest jej oczywista zasadność, również nie zasługuje na uwzględnienie. Oparcie skargi

kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4, to jest oczywistej zasadności skargi, jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, 2004 nr 6, poz. 100). Wysiłek Autora powinien koncentrować się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Jako ostatnią przesłankę powołano skargi konieczność rozstrzygnięcia kolejnego, istotnego zagadnienia prawnego. Nie wiadomo, czy jest to zarzut sformułowany w ramach podstawy zaskarżenia, czy zagadnienie prawne. Jeśli uznać, że jest to dalsza część wniosku o przyjęcie, to skarżący, podobnie jak w przypadku zagadnienia powołanego, nie wyjaśnia, dlaczego jest to istotne zagadnienie i nie prezentuje żadnej argumentacji prawnej uzasadniającej, dlaczego Sąd Najwyższy powinien rozpoznać skargę kasacyjną.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca niczego nie wyjaśnia.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.

/tp/